

[Lars M. Olsen.]

selvsaugt i Forvejen foretage Anskaffelser, kort sagt sørge for at have hele Bespisningsapparatet klart i paakommende Tilfælde. Der kan derfor for en Række Kommuner blive Tale om meget betydelige Beløb til Investering af forskellige Indkøb. Jeg udtaler derfor et beskedent Ønske om en eventuel Ændring af Refusionsbrøken, ligesom jeg i det Udvalg, jeg ved Forhandlingernes Slutning agter at stille Forslag om at faa nedsat, har et Par Spørgsmaal at rette til den højtærede Minister vedrørende Forholdene her i Hovedstaden.

I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne tilsiige Lovforslaget vor Støtte.

Inger Gautier Schmit: Ekstraordinære Tider og Vanskeligheder kræver naturligvis ekstraordinære Foranstaltninger. Saadan maa man betragte dette Lovforslag. Det tager i højeste Grad Sigte paa ekstraordinære Forhold i vort Land, og det kan kun paaskønnes, at den højtærede Indenrigsminister i Tide har forberedt dette Lovforslag, hvorved han bemyndiges til at lade Kommunerne tage den Opgave op, som Lovforslaget omhandler. Den foreslaaede Ordning træder, som det lige nu er sagt, ikke i Kraft, fordi Lovforslaget bliver vedtaget, men saa er der Mulighed for, at man, hvis Situationen tilspidises og forværres, hurtigt fra Kommunernes Side kan tage Opgaven op.

Udgangspunktet for Lovforslaget er den forhaandenværende vanskelige Brændselsituation, idet vi maa se saaledes paa det, at det navnlig er Hensynet til Brændselsbesparelse, der maa være afgørende for, om Ordningen træder i Kraft. Det næste er, at Befolkningen herhjemme sikres varm Mad hver Dag, i hvert Tilfælde den Del af Befolkningen, som er henvist til at tilberede Maden enten ved Gas eller Petroleum, og det tredie Formaal med Lovforslaget er, at de Fødemidler, som findes her i Landet, udnyttes paa den bedst mulige og mest praktiske Maade. — Alt dette er fornuftige Formaal, som vi fuldt ud kan tiltræde.

Lovforslaget er saaledes efter vor Opfattelse en praktisk Foranstaltning over for Tidens Vanskeligheder, ikke i første Linie en social Foranstaltning. Jeg kan meget vel tænke mig, at man, selv om man gennemfører denne Lov som en praktisk Foranstaltning, fra de enkelte Kommuners Side kunde tage den sociale Side af Opgaven op, men det hører ikke under denne Lov, det maa overdrages til de

enkelte Kommuner at afgøre, hvorledes de vil løse dette Spørgsmaal. Jeg kan i hvert Tilfælde ikke i en Lov, der tager Sigte paa Brændselsbesparelse, samtidig se Udtryk for, at man herigennem vil gennemføre sociale Foranstaltninger. Det maa ske ad anden Vej og ved særlige Beslutninger.

Som det ses, skal Maden, der erholdes igennem disse Foranstaltninger, betales, idet der er Adgang for et hvilket som helst Hjem til at hente denne varme Mad. Jeg er ikke helt enig med den foregaaende ærede Taler i, at Maden derfor bør gøres billigere. Hvis det virkelig er saaledes, at det kniber med Gassen, og man i alle de Husholdninger, der er henvist til at bruge Gas, ikke kan lave varm Mad, er det jo i og for sig ikke Pengene, der er afgørende for, hvem der vil afhente den varme Mad i disse offentlige Madcentraler. Det vil baade blive dem, der vil betale mere, og dem, der vil betale mindre for Maden, og jeg synes, der er en vis Rimelighed i, at i hvert Fald de Udgifter, som knytter sig til Fremstillingen af Maden, Naturalierne, skal betales, og jeg maa ogsaa mene, at Gassen kunde tages i Betragtning ved Beregningen af Udgifterne. I hvert Tilfælde vilde jeg synes, det var forkert at gaa til den anden Side og sætte Prisen ekstraordinært ned, idet der jo ikke er Mening i, at Folk, der kan betale for deres Mad, skal kunne købe den billigt paa de offentlige Madcentraler og derved paaføre de mange, der har deres Erhverv ved at sælge Mad, Restauranter og andre Spisesteder, en unødvendig Konkurrence. Noget helt andet er selvfølgelig, hvis man inden for de enkelte Kommuner kan se, at en stor Del af Befolkningen trænger til at hjælpes til at faa den nødvendige varme Mad, og at man saa ordner sig med Hensyn til Tilskud, men dette er noget, som Kommunerne ganske suverænt maa bestemme inden for deres eget Omraade.

Jeg synes, det er forstandigt, at der foreligger en generel Ordning med Hensyn til disse Madcentraler, saaledes at baade Priser og Madsedler kommer til at ligge i et fast Leje, og jeg anerkender, at den højtærede Minister her har taget Husholdningsraadet med ind i et Samarbejde, hvor jeg synes, det maa gøre overordentlig god Fyldest, lige saa vel som det glæder mig, at Sundhedsstyrelsen har et Ord at skulle have sagt, idet det jo er meget vigtigt, at den Mad, som store Dele af Befolkningen bliver henvist til, sundhedsmæssigt er af saa god Art som vel muligt.

Lovforslaget beskæftiger sig jo ikke